

נבואת הילד

משנת חל"ב לחרבן בית שני

רבי פינחס היה חכם גדול יודע שם המפורש הגבור והנורא ומעולם לא חטא ולא נשתמש באותו השם ופעמים רבות מלאו לבו ללכת באותו השם לארץ אדום ולעקור כימשת מן העולם וא"כ היה חוזר בו ואומר אני רמה ותרועה ואך אעבור על גזרת מלכו, ש"ע כי קץ שם לחושך וכשיגיש הזמן כתיב יפקוד ה' על צבא המ"במ' ועל מל' האדמה באדמה וכשהיה חושב זה היה מתקרב לבו ובוכה ואז' כל אשר חפץ ה' עשה בשם' ובארץ וכו' ואשתו של ר"פ היתה יפת תואר ויפת מראה ושמה רחל ואשה יראת ה' והיתה עקרה ואחר שנשאה בראותה שלא נתעברה היתה מוצאת הוצאות על הנשים חכמות שיעשו לה רפואות אולי תהר ולא הועיל לה ותתפלל על ה' ואומרת רחל מבכה על בניה ואני בוכה על נפשי ובכל יום בקומה ממטתה רוחצת פניה ונותנת מפה על ראשה ותבכה ולא תאכל ועמדה בזה ימים רבים וכשהיה ר"פ בעלה בא מבית המדרש היתה רוחצת רגליו והולכת רישן ולא היתה אוכלת לחם אלא מלילה לילה והקדוש ר"פ מימיו לא נסתכל בפניה ולא היה משחק עמה ותתפלל רחל ותאמר רבון העולמים אתה חי ישמך חי ויודעת אני שמימי לא חטאתי ואם אני חטאתי בעלי לא חטא ואם אני והוא חטאנו זכור לנו מה שאמרת בתורתך נוצר חסד לאלפים וזכור לנו חסד אברהם. ותפלל על פניה ותאמר בעבור שמך ואמונתך ואהותך ומלך שמע נא תפלת רחל אמתך והיתה צוכה וצוחת והיתה חושבת שהוא היה ישן והוא היה שומע קול נאקתה ויעמוד ר' פינחס ויאמר ה' אלהי ישראל שמע קול רחל אמתך. ויהי כשמוע רחל נפדה על פניה בפני ר"פ בעלה ותחזק ברגליו ותאמר אליו משביע אני עליך בשם הגדול שאתה יודיע שתתפלל לה' שיתן לנו בן באותה שעה עמד ר"פ בזיעה ובחלחלה ויתפלל ויעתר לו ה' ותהר רחל אשתו והי הילד בבטנה ו' חדשים